

Lekció: Jn 20,11-18; Textus: Jn 20,18: „Elment a magdalai Mária és hírül adta a tanítványoknak: „Láttam az Urat”.

Ünneplő Gyülekezet! Kedves Testvéreim!

A feltámadás üzenetének a lényege: „*Láttam az Urat!*”. Jézus él, nem tartotta fogva a halál, megismerhető és megtapasztalható az életünkben, vagy röviden így: „*Láttam az Urat!*”. Milyen sokszor megreked ez a bizonyágtétel a szívünkben, az eszünkben és nem jut el a szánkig, a nyelvünkig, hogy mások kíváncsiságát, lelki szomjúságát felkeltse, hitét ébresztgesse, a megtérésre hívásra lehetőséget kínáljon. Magdalai Mária példája indítson Bennünket arra, hogy a családunk, ránk bízottak körében hitvalló módon tudjuk jelen lenni az ünnepeben és azon túl is.

Az első lépés, hogy a hit, remény és a szeretet közül, a szeretet a legnagyobb és a legfontosabb. Ez a húsvéti történetekben is megjelenik. **A hit elbukik** – ott van a tanítványok példája nagypénteken és később Tamás példája húsvét után. Ismerték Jézust, bíztak Benne mégis előre megmondott szavai ellenére elpártolnak mellőle. Tamás pedig a hit halálának a képe, mert a látható dolgok létéről tud csak meggyőződni, a láthatatlanokról nem. (vö. Zsid 11,1) **Meghal a remény** is – az emmausi tanítványok története ezt summázza. Két tanítvány, akik Jézusban látták a megoldást, a Másokhoz hasonlóan ez a két tanítvány is a Messiás földi uralkodásának kezdetét várta. Úgy vélték, Jézus volt ez a Messiás, ezért követték Őt, helyet keresve az Ő királyságában. Most azonban valami felfoghatatlan történt. Jézus meghalt, és a reménységeik Vele együtt haltak. Olyan felhős volt az elméjük ettől a csalódástól hogy még az Urat sem ismerték meg, amikor melléjük ért az emmausi úton. (Boice).

Még mielőtt Máriára és a nála lévő különbségre rátérnénk, álljunk meg a hit és a remény halálánál. Azt hittem... azt reméltem... Tragikus mondatok ezek, (veszteségek, csalódások, személyes vagy közösségünk váradalmainak be nem teljesedése) mely után nem csak az akkori tanítványok Jézus követése tört meg, hanem a miénk is megtörhet, olyannyira, hogy a Feltámadott Krisztust sem vesszük észre az életünkben, aki a hitünk és a reménységünket is fel akarja támasztani.

Mária szeretete viszont a hite és reménysége ellenére is viszi Jézus sírjához húsvét hajnalán. Nem úgy, ahogyan azt több fantáziadús művész képzelettel, hogy Mária szerelmes lett volna Jézusba, mint férfibe. Annál sokkal többet és nagyobbat érzett Jézus iránt. Máriáról leírja Lukács, hogy Jézus 7 ördögöt űzött ki belőle. A

szám itt nem mennyiséget, hanem minőséget hivatott jelezni: elképesztő lelki mélységből, lelki, pszichés betegségből szabadította őt ki Jézus. Mária ezért pedig élete szolgálatával felelt: vagyonával, idejével és jelenlétével. Ott van a keresztre feszítéskor, a temetéskor és elsőként indul a sírhoz húsvét reggelén. **Ő az a személy, akiről Jézus így beszél: akinek sokat bocsátottak meg, jobban szeret. Mária elképesztő mélységből lett kiszabadítva és ezért elképesztő szeretettel válaszol.** Ez a szeretet, mely Isten kegyelméből fakadt, engedte meg számára, hogy elsőként hallja és élje át a feltámadás örömhírét. **Ünneplő Gyülekezet! Kedves Testvéreim! Ma, amikor a húsvéti sírhoz közeledtek mi vonzott ide Benneteket?** A tisztesség, az elvárások, a becsület? A hit erősítése és a reménység táplálása? Nem mindegyik motiváció káros ezek közül, de vizsgáljátok meg ezt, a legnagyobbat: **mennyire szereted Jézust?** Azért, amit már megtett az életedben, mennyire érzed a szeretetet iránta? **Ez a legfontosabb kérdés a misszió útján, melyen Jézust akarjuk megmutatni mások számára.**

A második lépés, amikor Mária az angyalokkal, majd Jézussal folytat párbeszédet, majd végül rádöbben arra, hogy ki is szólította nevén ezt olvassuk: „*Jézus ezt mondta neki: ne érints engem...*” Ez nem Jézus feltámadott testének az érinthetlenségére utal, mintha az sugárzó vagy veszélyes lenne. Tamást még biztatja is Jézus, hogy érjen hozzá a sebeihez... Az eredeti kifejezés ennyit tesz: **„Fejezd be az ölelést – engedj végre el!”** **Miért mondja ezt Jézus?** Mert a szeretetkapcsolat mindig misszióra, küldetésre, elküldésre, kiküldetésre hívó kapcsolat. Mária számára az örökkévalóságot jelentette a Jézussal való újra találkozás. **Jézus azonban minden ilyen érintést arra használ, hogy elindítson minket azokhoz, akik még nem élték át a feltámadott Úr közelségét.** „*Menj az én testvéreimhez...*” De kik Jézus testvérei? Elsősorban a tanítványok, természetesen, de áldozata és feltámadása a világ összes emberére nézve adoptálás – újra az Atya gyermekei, még ha nem is tudnak róla. „*Menj el az én testvéreimhez...*”. Az elmúlt hónapban kétszer is jártunk a gyülekezet Tanúim lesztek! csoportjával a **város hajléktalanszállóján vacsorázni.** Az ételeket mi készítettük és vittük oda a rászoruló embereknek. Ezeket az alkalmakat azonban komoly lelki felkészítés előzte meg. Isten készítette a szívünket, hogy ne elbukott életeket, fizikai ellenállást, taszítást kiváltó kellemetlen alakokat, még csak ne is lesajnált embereket lássunk magunk előtt, hanem Jézus Krisztus testvéreit, az Atya gyermekeit, akik nekünk is testvéreink Jézus által. Van egy kedves férfi ott, aki azóta a szívemhez nőtt. Kb. 50 éves és nagyszakállú, elsőre marcona kinézetű. Amikor először jártunk ott, akkor gulyáslevest vittünk, amit a hideg idő miatt bent fogyasztottak el az emberek. Azonban voltak kint 3-4-en, akik dohányoztak és látszólag nem akartak bejönni hozzánk. Ekkor kimentem és kedvesen invitáltam

őket, hogy jöjjenek. Azonban egyikük durván jelezte, hogy nem szorul rá az ételünkre. Ekkor azonban Isten egy mondatot helyezett a szívemre, nem az én szeretetemből, hanem Jézuséból: „nem ételt akarok adni, hanem veled akarok enni.” Emberünk arca megváltozott és nagyon jót ettünk és beszélgettünk utána. Másodjára meglepődött, mert nem tudta, hogy érkezünk, de már jó ismerősként köszönt. Egy órán át grilleztünk az udvaron az ott lakók nagy öröme, végül pedig ez a kedves lakó a búcsúzásnál nem csak intett vagy kezét rázott velem, hanem magához ölelt. **Így vált teljessé a kör, Jézus szava: ne ölelj engem tovább, hanem ölelj valakit hozzám. Ez volt Mária útja is és ez lett az enyém is, jobban szeretni a másikat, mint érdemli, minden bűne és szennyje ellenére, mert Jézus is így tett velünk.**

Végül pedig a harmadik lépés, hogy bizonyágtételünk a feltámadott Jézusról másokat is megszólítson, hogy ne aggódjunk az eredményességen, mert az nem a mi dolgunk, sem a siker sem a kudarc, sőt arra tekintsünk hogy nevünk fel van írva a mennybe (Lk10). Mária elmondja: „*Láttam az Urat*”. Holnap azonban olvasni fogjuk, hogy a tanítványok ettől nem kiugrottak a bőrükből örömeükben, bár Péter és János az üres sírt is látták, hanem félelemmel a szívükben várták az estét. Mária szava el kellett volna indítsa a keresést vagy az örömhír továbbadásának szolgálatát. De az ajtók zárva maradtak... Azonban a feltámadott Jézus megjelenése minden kételyt eloszlatott. **Mária szava mégsem hiábavaló, hanem a neki adott szolgálatot hűséggel elvégezte.** Jézus pedig nem vár Tőlünk sem mást, mint hűséget abban a szolgálatban, ahol bizonyágot kell tennünk szeretetéről és jelenlétéről. Minden más az Ő dolga, az Ő küldetése, az Ő missziója. **Ha egyházunk és személyes életünk ma kudarcot vall, az a hűség miatt lesz:** nem a körülményeinktől, nem a választási eredményektől, nem világot meghatározó globális folyamatok miatt, pl. migráció és iszlamizálódás, hanem mert nem teszünk bizonyágot Jézusba vetett szeretetünkről és a jelenlétének valóságáról. A húsvéti bizonyosság, a szeretetünk Jézus iránt, a vele való személyes kapcsolat adja meg a hűségünk szolgálatának fűtőanyagát, hogy majd a feltámadáskor Bennünket is így fogadjon az Úr szava: „*Jól van jó és hű szolgám, kevésen hű voltál, sokat bízok Rád ezután, menj be Urad ünnepi lakomájára!*” (Mt 25 Ez a mi jutalmunk, a kegyelem eredménye, minden más, a misszió, jutalmunk, hogy tehetjük. Szolgálatunk után minden eredmény, a hitvalló magok növekedése és gyümölcstermése már az Úr munkája és áldása. **Legyen Mária húsvéti bizonyága a miénk is, melyet továbbadunk: Láttam az Urat! Ámen!**